

27
K- 93/04

Z A P I S N I K
sa glavne rasprave kod Županijskog suda u Splitu
od 22. studenog, 2005.

Nazočni od suda:

Spomenka Tonković
(Predsjednik vijeća-sudac)
mr. sc. Damir Primorac
Ljiljana Stipišić
(članovi vijeća-suci)
Ivana Jurašin
(zapisničar)

Kazneni predmet

Tužitelj: ŽDO SPLIT
Optuženik: Tomislav Duić i dr.
Zbog.k.djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH

Broj: K-DO- 131/01

Predsjednik vijeća otvara zasjedanje u 9,00 sati i objavljuje predmet glavne rasprave i sastav vijeća.

Utvrđuje se da su pristupili:

1. Tužitelj: zamjenik Michele Squicciarro
2. Oštećenik:
3. Optuženici: Tonči Vrkić, Davor Banić, Ante Gudić, Anđelko Botić
4. Branitelji: Drago Cvitanović, Slobodan Mikulić, Željko Ostoja, Dragan Mijoč, Vinko Ljubičić, Ankica Luetić, Joško Čeh, Rene Laura, odvjetnici iz Splita
5. Vještak:
6. Svjedoci: Mirko Bjelica, Mićko Koprivica

Utvrđuje se da su pristupile stranke, te da su ispunjeni svi zakonski uvjeti za nastavak glavne rasprave.

Na današnju raspravu pozvani su svjedoci Mirko Bjelica, Mićko Koprivica i Dragutin Lešić.

Za svjedoka Dragutina Lešića poziv se vratio neuručen, dok su ostala dvojica svjedoka pristupili.

Pristupa se ispitivanju svjedoka Mirka Bjelice, dok se Mićko Koprivica zadržava na sudskom hodniku do poziva za ispitivanje.

SVJEDOK: MIRKO BJELICA, sin Bože, rođen 5. siječnja 1966. godine u Trebinju, s prebivalištem u Trebinju, Vinogradi bb, djelatnik uklopničar u trafostanici, nesrodan s optuženima, identitet svjedoka provjeren uvidom u njegovu ličnu kartu koja se nakon prezentiranja sudu vraća svjedoku, nesrodan s optuženima, upozoren na dužnost kazivanja istine po čl. 324. i čl. 236. ZKP-a upitan iskazuje:

Ja sam bio zarobljen 13. 05. 1992. godine kao pripadnik oružanih snaga Jugoslavije na području između Stoca prema Kutovu Blatu. Bio sam zarobljen od pripadnika Hrvatske vojske. Odatle sam bio odveden u jedno selo gdje je provedeno ispitivanje, onako tipično vojničko. Nakon toga ja i jedna skupina mojih drugova koji su bili zarobljeni na drugom mjestu zajedno smo odvedeni u Ploče. Tamo smo bili brutalno pretučeni i mogu reći da se Milivoj Čučaga nije mogao ni da digne. Potom smo kombijem bili odvezeni u Loru. Budući da su nas cijelim putem u kombiju tukli mi smo u Loru došli sasvim pretučeni.

Po dolasku u Loru bili smo smješteni u blok „C“. Sjećam se da se s ulaznih vrata tog bloka „C“ s lijeve strane nalazila jedna kancelarija, a s desne strane jedna veća prostorija – trpezarija, dok je dalje iza tog prostora bila jedna rešetka-pregrada nakon koje s lijeve i desne strane postoje po dvije ćelije. Također se sjećam da je s lijeve strane po ulasku u taj blok „C“ bila i prostorija WC-a.

Za vrijeme boravka u bloku „C“ nismo stalno bili u istoj ćeliji. Međutim, za cijelo to vrijeme bili smo neprestano tučeni, na način da bi u svaka doba došli i tukli nas. Izvukli bi nas na hodnik, pretukli, a zatim bi nas znali ubaciti u drugu ćeliju tako da nismo stalno bili u istoj ćeliji. Taj prvi period stekao sam utisak da je u zatvor mogao doći bilo tko da nas tuče. Čak i civili su mogli dolaziti. Tek nakon nekog vremena, kada su dovedeni novi zatvorenici, mi stari imali smo nešto malo bolji položaj, jer su se okrenuli prema novim zatvorenicima. U tom bloku „C“ nije bilo kreveta. Bilo je nešto ćebadi. Bilo je vrlo prljavo. Zatvorenici su i urinirali u ćeliji. Na traženje jednog od zatvorenika dobio je plastičnu kantu za nuždu. Sjećam se da smo nakon nekog vremena bili registrirani od Međunarodnog Crvenog križa. Bilo je to 17. 06., pa smo par dana prije toga bili prebačeni u drugi dio zatvora gdje su bili bolji uvjeti. Tamo smo imali krevete. Malo su u tom vremenu bili pripazili na nas tako da su pojedinci kojima je to bilo potrebno dobili i ljekarsku njegu.

Za vrijeme boravka u bloku „C“ sjećam se da je pored ostalih bio jedan mladić iz Srbije imenom Bojan Vesović. Njega smo po dolasku zatekli u vrlo lošem stanju. Imao je prostrijelnu ranu noge, ležao je na podu ćelije, te nije imao na sebi odjeće. Rana koju je imao sva se inficirala, bila je gnojna. Ovaj je bio u tako lošem stanju da su i nas stražari zadužili da ga povremeno očistimo i operemo u onom WC-u koji se nalazi na ulazu u bloku „C“. Jednoga dana tek smo vidjeli Bojana Vesovića mrtva. Nakon toga imali smo prilike čuti da je zatvorenik Žarković kovao sanduk za Bojana.

Prisjećam se također da je Milivoj Čučaga, kojeg sam već spominjao, ostao u Pločama. On je bio pretučen i bacao je pjenu na usta. Ipak, u to vrijeme on je još bio živ, ali mu se nakon toga gubi svaki trag.

Nadalje, prisjećam se da je po našem dolasku u Loru u blok „C“, odnosno sljedeće noći podlegao batinama jedan mladić imenom Duško Jelić. Vlado Žarković je govorio da je i za Jelića kovao sanduk.

Prisjećam se, nadalje, da su Veso Deretić i Ljubiša Gerun govorili kako su upravo oni izvukli mrtvo tijelo Duška Jelića iz bloka „C“.

Sjećam se da smo u Loru bili i u vrijeme kada je u krugu zatvora bio ubijen jedan čovjek, a to je bio jedan civil. Valjda su bila dva civila iz Splita privedeni u Loru, barem kako nam je kasnije Žarković rekao koji je bio tome prisutan i vidio, navodno je taj jedan civil pokušao da pobjegne, pa je napao jednog stražara, preskočio ogradu i dao se u bijeg. Za njim su pucali te su ga pronašli. Mi ostali zatvorenici bili smo strpani u ćelije. Poslije nekog vremena onog čovjeka, koji je pokušao da bježi, dovukli su u krug zatvora, pa su ga tu gazili. Mislim da taj čovjek upravo to nije mogao da preživi. Također mislim da je to bio jedan Srbin iz Splita, inače sportist. Tek po izlasku iz zatvora ja sam saznao da bi se u ovom slučaju radilo o Nenadu Kneževiću. S tim u vezi sjećam se da je Veso Deretić govorio kako je vidio čovjeka gledajući kroz prozor. Mi smo ga i opominjali da ne gleda kroz prozor, da ga ne bi primijetili, ali je on ipak gledao i rekao je da dole leži čovjek krvav i da ga tuku. Između ostalog, kazao je da ga tuče čak i onaj koji inače nije imao običaj da nas tuče. U svakom slučaju to je bilo u smjeni Anđelka Botića i Ante Gudića. Ja mislim da je onaj civil bio udario upravo stražara Botića i da je bio preskočio ogradu i potrčao.

Još nekih civila je bilo, ali ih se baš ne sjećam, pa ne mogu detaljnije reći što je sa njima bilo.

Mogu kazati, međutim, da je Tomo Duić, kao upravnik zatvora, davao primjer podređenima kako se treba ponašati prema zatvorenicima. Njegov zamjenik Vrkić Tončić jednom prilikom došao je u blok „C“ sa jednom gospođom, onako lijepom. Stekao sam utisak da je nju doveo upravo u namjeni da joj nas pokaže. U jednom trenutku tražio je od jednog zatvorenika da pristupi, da stane pored zida, pa ga je u jednom trenutku udario pri vratima. Radilo se o zatvoreniku Luki Adžiću.

Inače, bilo je često tih situacija da nas izvuku i tuku, te da nas onda prikapčaju na induktorski telefon, pa kad mi ne bi to podnijeli i pali na pod onda bi nas opet nastavili tući nakon čega bi nas bacili natrag u ćeliju da bi uzeli drugoga, pa sve tako. Najgora smjena u tom pogledu bila je ona od Botića i Gudića, a šef te smjene bio je Bungur. Mislim da je Veso Deretić upravo na tog vođu smjene mislio kada je spominjao da vidi onog čovjeka koji je tukao civila zajedno sa drugima, odnosno da je tu i onaj koji nije imao običaj da nas tuče.

Mogu reći i to da smo u par navrata, prije nego što smo bili evidentirani od Međunarodnog Crvenog križa, bili skrivani na način da su nas izvodili iz bloka „C“ u neke druge prostorije, pa su nas upozorili da tamo budemo tihi. Prisjećam se da je 01. 06. u Loru bila došla jedna veća grupa zarobljenika iz Trebinja, pa smo onda mi stari zatvorenici bili malo pošteđeni time da su stražari imali nove zatvorenike prema kojima su se više iskaljivali nego na nama.

Sjećam se jednom prigodom kada smo bili u trpezariji da je Anđelko Botić bio s druge strane i da je vrtio induktorski telefon te nas je pitao za ove novopridošle ljude tko su i što su. Isto tako, mogu reći kako je znao dolaziti Ante Gudić sa navučenim crnim rukavicama, pa bi redovito obilazio i tukao Bojana Vesovića.

Nakon što smo bili prebačeni u drugi blok zatvora ja sam bio smješten u zadnju ćeliju s desne strane. Tu su bili kreveti. U tom zatvorskom bloku bili smo neko

vrijeme, da bi nas potom opet vratili u blok „C“. U tom bloku „C“ tada bila je i grupa zarobljenika, osoba zarobljenih u Podveležju, pa su njih žešće tukli i češće izvodili nego nas. Kada bi imali doći predstavnici Crvenog križa onda bi neke od nas vodili na previjanje. Tako sam i ja išao na previjanje u jednu zdravstvenu ustanovu koja se nalazi s desne strane nedaleko od ulazne kapije. Imao sam ozljede na leđima koje su se već bile inficirale. Prisjećam se da je i Dragan Ratković imao ozljede odnosno njemu su noge bile u ranama. Konačno, jednom prilikom kada je on s nama bio u ćeliji i kada se od smrada nije moglo izdržati onda su Ratkovića vodili van na čišćenje tih rana i previjanje. Niste me dobro razumjeli. Ratković nije bio s nama nego sa zarobljenim pripadnicima aktivnog sastava vojske, pa je jedan od njih bio došao reći kako se od smrada ne može izdržati obzirom na stanje ozljeda zatvorenika.

Ja sam boravio u zatvoru u Lori negdje do 14. kolovoza 1992. godine, a tada je uslijedila razmjena u Nemetinu po principu „svi za sve“. Prethodni dan ili dva bili smo u Zagrebu u Kerestincu.

Na pitanje tužitelja u koju su ih to prostoriju sklanjali iz bloka „C“ prije dolaska predstavnika Međunarodnog Crvenog križa svjedok izjavljuje:

Pa to je bilo nedaleko od tog bloka. U pitanju je jedna prostorija malo duža. Čini mi se da su tu bile pločice.

Na pitanje što je mislio pod tim da je Tomo Duić davao primjer kako treba postupati prema zarobljenicima svjedok izjavljuje:

Tomo Duić nas je tukao redovno. Jednom prigodom došao je sa dvojicom svojih kolega i rekao da su oni iz Vukovara. Zatim je u jednom trenutku kazao „skidaj gaće, puši“. To je kazao nama koji smo se nalazili tu u ćeliji. Onda su ga ova dvojica sa njim nekako smirili da bi zatim Vesi Deretiću, koji se nalazio u ćeliji, Duić pristupio. Ustvari, izveo je Deretića vani, pa mu se pomokrio u usta. To je Veso Deretić nama rekao.

Na pitanje jesu li u prostoru za šetnju bile pseće kućice konstatira se da svi branitelji okrivljenih spontano reaguju na ovakav upit tužitelja te prigovaraju da se radi o sugestivnom načinu ispitivanja svjedoka, koji je nedopustiv i traže da tužitelj na ovakav način ubuduće ne ispituje svjedoka.

Nakon toga predsjednica vijeća upozorava tužitelja da ubuduće strogo vodi računa na koji način postavlja pitanja svjedocima kako se ovakve situacije ne bi ponavljale.

Na upit tužitelja na prostoriju za šetnju što ste Vi uočili svjedok odgovara:

Pseće kućice.

Na upit čemu su služile te kućice svjedok odgovara:

5

Pa, primarno za pse, ali su ih stražari koristili i u druge svrhe, pa bi tako zatvorenika natjerali da se uvlači u kućicu i da laje kao pas dok drugi zatvorenik bi morao popeti se na kućicu i mijaukati kao mačka.

Na upit tužitelja kako su izgledali stražari koje je spominjao i Tomo Duić svjedok izjavljuje:

Ja ovdje vidim stražare Antu Gudića i Anđelka Botića te vidim i Tonca Vrkića. Mogu reći da je Ante Gudić u vrijeme događaja bio mršav i visok, a Anđelko Botić nizak, onako ravne kose. Primjećujem danas da se u međuvremenu malo ugojio. Za razliku od njega vidim da je Tonci Vrkić mršaviji danas nego što je ranije bio. Što se Duića tiče radilo bi se o osobi visine oko 1,80 m, ravne kose, ni debeo ni mršav, ništa posebno za njega ne bih još mogao reći.

Na pitanje je li nešto više zna o ona dva civila iz Splita, koja je prethodno spominjao, svjedok navodi:

Sjećam se kada smo ulazili u onaj zatvorski blok koji nije blok „C“, s desne strane je jedna kancelarija, pa sam u tom hodniku vidio jednog čovjeka u civilu. Tada nisam imao razloga posebno obraćati na njega pažnju, ali znam da je bio obučen u civilnom odijelu.

Na traženje suda da objasni zbog čega je zapamtio taj detalj i čime povezuje taj događaj sa pitanjem koje mu je bilo postavljeno svjedok navodi:

Moja je procjena da se radilo o civilnoj osobi, a to je bilo baš onaj dan kada je jedan od civila bio u zatvoru pokušao bijeg. Po tome sam povezoao osobu koju sam vidio sa pitanjem koje mi je postavljeno.

Na upit tužitelja je li mu vezano za današnji dolazak na raspravu netko što govorio, sa njim kontaktirao ili slično svjedok navodi:

Ja mogu samo kazati da nam je Mićko Koprivica nedavno rekao da su njemu i Borislavu Hamoviću nudili neke pare neke osobe da ne bi došli ovdje i da ne svjedoče. Koprivica je to nedavno rekao, a ta situacija vezana za kontaktiranje s nekim tko bi im nudio pare odnosila bi se na ranije sudske pozive.

Na upit branitelja okrivljenog Duića je li zna što o drugom civilu obzirom da je spominjao dvojicu svjedok izjavljuje da o tome ništa ne zna.

Na upit je li bilo još nekih civila svjedok navodi:

Pa, meni se čini da je jedna osoba prezimenom Savić također bio civil, ali vjerujte mi, nisam siguran.

Na upit branitelja optuženog Vrkića svjedok izjavljuje:

Kada me pitate jesam li ranije nekome nešto govorio o onome što se događalo u Lori mogu reći da su pred par godina dolazili iz Beograda da me pitaju o tome, pa sam tako bio dao jedan iskaz u Osnovnom sudu u Trebinju. Mislim da je to moglo biti negdje 2000. godine. Bio sam dobio poziv na koji sam se odazvao, a u Osnovnom sudu u Trebinju ispitivao me je jedan čovjek za kojega sam procijenio da je pravnik. Radi se o osobi koja je došla iz Beograda, a tu je bio i daktilograf. Jednom drugom prigodom došao sam i u bolnicu u Trebinje da bi bile procijenjene psihičke i fizičke traume vezano za moj boravak u Lori.

Potom, mogu reći da sam imao i kontakt sa Tonćem Majićem iz Dalmatinskog komiteta za ljudska prava. On je snimio jednu našu izjavu, a jednu sam dao i u pisanoj formi koju sam potpisao i koja je ovjerena u sudu. Razgovarao sam također i sa novinarima. Što se nekog filma tiče poznato mi je da je Puhovski nešto snimao, ali se ja nikada s njim nisam osobno čuo.

Na upit zbog čega se njega izjava ovjeravala u sudu svjedok izjavljuje:

Pa ja mislim da je to radi njene uvjerljivosti kako bi se slučaj Lora afirmirao i došao do javnosti prvenstveno ovamo u Hrvatsku.

Na upit je li sa njim kontaktirao neki istražitelj iz Hrvatske svjedok izjavljuje:

Da, ovdje prisutni gospodin Squiccimarro. On je dolazio kod nas da bi uzimao naše izjave. Obavljen je razgovor s njim u vezi našeg boravka u Lori. To je bilo u jednoj kancelariji gdje smo bili samo nas dvojica i daktilograf. Pričali smo najprije što je bilo. Ja sam izlagao u općim crtama, a nakon toga bilo je i par pitanja. Kada me pitate je li mi rečeno koja je svrha tog razgovora mogu reći da sam shvatio da Državni tužitelj prikuplja određena saznanja baš u vezi postupka koji se vodi za ratni zločin nad civilima protiv Tome Duića i drugih. Prethodno nas je Tonći Majić obavijestio i najavio da će doći istražitelj iz Hrvatske, a nakon toga stvarno je došao tužitelj ovdje prisutni gospodin Squiccimarro.

Na upit branitelja je li gospodinu Squiccimarru govorio išta o civilima i što je njemu kazao ako je o tome bilo govora svjedok navodi:

Ja sam gospodinu Squiccimarru spominjao slučaj Nenada Kneževića. Nismo se tada bavili ovakvim detaljima kao danas. Ja niti ne znam je li ona druga osoba, koju sam spominjao danas, doista civil ili nije, ali sam spominjao ono što znam na temelju vlastitog saznanja i onoga što sam saznao od Vese Deretića.

Na upit tko je sa njim bio u ćeliji nakon što je bio prebačen iz bloka „C“ u drugi dio zatvora svjedok navodi:

U onom drugom bloku bio sam smješten u zadnjoj ćeliji desno, a sa mnom su bili Luka Adžić, Haris Zečević, Mićko Koprivica, Veso Deretić i Ljubiša Gerun. Svi oni su bili ratni zarobljenici, a ne civili.

Na ćeliji gdje sam se nalazio bio je prozor. Kroz taj prozor moglo se vidjeti na zatvorski krug, tj. ono veliko dvorište na kojera ima i željezna kapija.

Prema onome što je Veso Deretić rekao on je gledajući kroz taj prozor vidio kako krvav čovjek leži, a radilo se o osobi u civilnoj odjeći.

Na izričito pitanje branitelja okrivljenog Vrkića ako je bio Luka Adžić svjedok ponavlja:

Ratni zarobljenik.

Na upit je li bila još neka smjena i po mogućnosti da imenuje te osobe svjedok izjavljuje:

Znam da je bio jedan Rambo Perišić, mislim i Sulejmanović Zlatko ili Zlatan, te da je bio još jedan Perišić imenom Davor. Ne mogu reći jesu li oni činili drugu smjenu i tko je tu bio voditelj smjene. Kada me pitate kako onda znam imena i točna zaduženja smjene Bungura mogu kazati da sam tu smjenu zapamtio upravo po tome što je bila najgora. To ne znači da drugi nisu tukli.

Na upit znače li mu što imena Mirko Šušak, Lazo Ostojić, Branko Borović, Tomo Krivić, Rade Krivić, Uglješa Bulović, Duško Galić i Jovo Prkut svjedok odgovara:

Ne, osim što sam kasnije po izlasku iz Lore iz novinskih isječaka vidio prezime Bulović koje mi nešto znači.

Ime Miloslav Katalina također mi ništa ne znači niti sam imao kakvih saznanja o toj osobi za vrijeme dok sam bio u Lori. Isto tako, ništa ne znam za osobu imenom Dorde Katić.

Zamjenik ŽDO Split izjavljuje da prigovara načinu ispitivanja branitelja koji cijelo vrijeme insinuirao da je Državno odvjetništvo pripremilo svjedoke za ovo svjedočenje, pa bi samo htjeli pojasniti da su ovi svjedoci, kao svjedoci, predloženi još 2002. godine dok je sa istima razgovor obavljen temeljem sporazuma o suradnji između tužiteljstava BiH i Državnog odvjetništva RH 2005. godine i to na okolnosti kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika koji postupak je u tijeku istrage pred ovim sudom. Ako su u tim izjavama svjedoci u svom slobodnom kazivanju naveli neke okolnosti koje su predmet ovog postupka, oni nisu bili na to pitani, već su to naveli u slobodnom kazivanju, kao što to i danas čine.

Branitelj okrivljenog Tonca Vrkića u odnosu na prigovor uvaženog zastupnika javne optužbe izjavljuje da je njegova pogrešna prosudba glede mog mišljenja da bi Državno odvjetništvo pripremalo svjedoke. Prema stavu ovog branitelja točno je da je odlazak državnog odvjetnika i njegov razgovor sa svjedocima, koji će se ovdje saslušati, imalo stanovitog utjecaja na podsjećanja na navodne učine u Lori, što je posve evidentno, pri čemu također ne treba isključiti mogućnost postavljanja sugestivnih pitanja koja nisu mogla biti kontrolirana budući da je razgovor odvijan

bez branitelja. To se potvrđuje činjenicom postavljanja pitanja tijekom ovog postupka, na što je zastupnik javne optužbe više puta upozoravan. Kao branitelj protivim se uvođenju novog pojma u dokazni postupak koji je nazvan „opći dojam“. Vjerujem da sud neće suditi na temelju općih dojmova, nego da će suditi na temelju dokaza i utvrđenih činjenica.

Na pitanje branitelja okrivljenog Bikića je li popratio ovo suđenje praćenjem novinskih članaka svjedok izjavljuje:

Nisam se time posebno bavio, ali mogu potvrditi da sam od gospodina Tonća Majića dobio ovako jedan ukoričen plik isječaka iz novinskih članaka gdje je tema Lora. Krivo ste me razumjeli. Nisam rekao da nisam pratio novinske članke, već naprotiv da jesam, ali da sam najveći dio toga dobio ukoričeno od gospodina Tonća Majića. To sam dobio prije par godina. U okviru toga vidio sam i fotografije optuženih osoba, a također sam ih vidio i na Internetu.

Na upit je li kontaktirao sa drugim osobama koje su također pozvane na ovo suđenje svjedok izjavljuje:

Pa, jesam, bilo je nas 20 ili 30 zarobljenih u Lori, pa smo se prije prošlog puta sakupili nas desetak da bi se dogovorili o uvjetima pod kojima bi došli na ovo suđenje, a u vezi mjera obezbjeđenja. Tom prigodom mi smo spominjali određene detalje onoga što smo doživjeli u Lori, pa je bilo razgovora u smislu da li se sjećaš kako je bilo ovo ili ono, nakon čega smo svi zajedno zaključili da tko god dođe na ovo suđenje treba reći ono što lično zna i čega se sjeća, a da napomene što je i od drugih čuo. Ja vjerujem da su i ovi drugi s kojima sam kontaktirao na sličan način, preko novinskih članaka, pratili tijek ovog postupka. Mislim da su i oni baš kao i ja dobili od Tonća Majića one novinske članke. Doista mislim da smo svi to dobili. Što se tiče nekih sudskih zapisnika s time nismo raspolagali, ali mislim da smo imali na uvid kopiju jednog vještva koje bi se odnosilo na ozljede Nenada Kneževića, koji je pokušao bijeg iz Lore.

Ja sam organizirao taj naš skupni sastanak nas desetak baš kod mene, a do toga je došlo pod okolnostima koje su se odvijale uoči primicanja termina za odlazak u Split na svjedočenje. Naime, kako se to vrijeme primicalo, a nitko nas nije kontaktirao i govorio o tome kako će se organizirati prijevoz sastali smo se kod mene da to međusobno riješimo. I tada sam kontaktirao s Tonćem Majićem. Sa njim sam u redovnom kontaktu praktično od 2001. godine, a učestalo se čujemo kada se aktivira pitanje Lore.

Zadnji put sam sinoć kontaktirao s Tonćem Majićem. Pitao sam ga kako je Jelenko svjedočio i kako je proteklo njegovo svjedočenje na što je Tonći kazao: „dobro je bilo, sve je bilo kako treba“. O detaljima nismo razgovarali.

Na pitanje branitelja okrivljenog Banića na koji način je Deretić gledao kroz prozor svjedok izjavljuje:

Ne znam točno. Moguće je da se bio propeo do prozora ili se pak ispeo na krevet. Nisam siguran. Čak ne znam jesmo li tada bili u bloku „C“ ili „A“. Nisam siguran i ne mogu reći kako je gledao kroz prozor, na koju stranu je okrenuo glavu.

Što se tiče Duška Jelića i Bojana Vesovića za obojicu mogu reći da su bili ratni zarobljenici time da sam Jelića i poznavao od ranije budući da je iz Trebinja. Kada me pitate jesam li za vrijeme boravka u Lori razgovarao sa nekim zarobljenim civilom mogu reći da jesam. Bio je to jedan čovjek za kojega znam da je bio musliman. Bio je pijan. Razgovarao sam s još jednom osobom za kojega znam da je bio možda bio civil, a to je Gavrilo Tripković, bio je nešto stariji. Sa njim sam razgovarao na dvorištu u krugu zatvora.

Na pitanje braniteljice okrivljenog Bungura kako zna da je bio evidentiran od Međunarodnog Crvenog križa svjedok izjavljuje:

U to sam siguran. Mogu da Vam i pokažem papir koji o tome imam.

Konstatira se da svjedok iz džepa vadi pismeno koje predaje sudskom vijeću na uvid, pa se konstatira da je doista u pitanju potvrda Međunarodnog komiteta Crvenog križa od 23. prosinca 1992. godine iz kojeg je vidljivo da je Mirko Bjelica registriran od delegacije MKCK 17. 06. 1992. godine kao osoba u Zatvoru u Splitu. Iz potvrde također proizlazi da je pritvorenik imao redovne posjete Komiteta Crvenog križa u vremenu od 17. lipnja 1992. godine do 14. kolovoza 1992. godine te da je oslobođen dana 14. kolovoza 1992. godine pod zaštitom MKCK.

Nakon uvida u potvrdu ista se vraća svjedoku.

Na upit je li po dolasku u Lori bio uveden u spisak pritvorenika svjedok izjavljuje da je tada bio u dosta lošem stanju i ne zna je li uveden u kakav spisak

Na daljnji upit svjedok izjavljuje da on i Veso Deretić nisu razgovarali na način da bi mu Deretić kazao što je naveo pred Osnovnim sudom u Trebinju, a niti je on Deretiću govorio što je on izjavio. Kada je spominjao ono što bi mu govorio Veso Deretić to se odnosilo samo na ono što je bilo za vrijeme dok su se nalazili u istoj ćeliji i kada se Deretić bio spustio s prozora te rekao što je vidio. Kasnije kada su se u

Zurovac, kojemu se ne sjećam imena. Taj Zurovac je otišao u razmjenu. Također je tu bila i jedna grupa zarobljena na području Podveležja kao primjerice Petrović, Lalović i još neki.

Osobu imenom Marko Brdar ne poznajem niti sam osobi tim imenom i prezimenom pisao kakvo pismo. Možda sam i pisao neko pismo, ali nisam naslovio na takvo ime. Mislim ako je u pitanju tužilaštvo RH moguće da je to onda to ime.

Ne sjećam se jesu li vrata ćelija u bilo kojem dijelu zatvora imala neki svoj broj.

Nakon što smo bili pušteni iz zatvora, odnosno nakon razmjene mi smo ispunili neki obrazac i u tom vremenu do 2000. ili 2001. godine dali smo jedino izjavu istražiteljima iz Beograda. O tome sam prethodno naveo. Prisjećam se sada, također sam dao izjavu Međunarodnom Crvenom križu. Sve te moje izjave od ranije u suštini su bile iste, osim kada su u pitanju pojedini detalji. Tu dozvoljavam da postoje neke razlike.

Na pitanje branitelja okrivljenog Gudića jesu li onih šest osoba, koje je spominjao da su s njim bili u istoj sobi, cijelo vrijeme proveli isto što i on svjedok izjavljuje:

U početku jesu, a kasnije smo bili razdvojeni. Kada me pitate konkretno za Vesovića mogu reći da je i on jedan dan bio u istoj ćeliji u kojoj sam se nalazio i ja baš zbog toga što smo bili prebacivani iz jedne ćelije u drugu. Za Jelića nisam siguran i ne mogu tvrditi je li bio u istoj ćeliji sa mnom neko vrijeme.

Na upit gdje je on konkretno bio kada se događao bijeg Kneževića, svjedok odgovara:

Pretpostavljam u ćeliji. Ja nemam osobnih saznanja što se sa Kneževićem dogodilo, odnosno osobno nisam vidio što se zbivalo s njim.

Na upit je li mu Žarković kazao što je bilo sa ishodom Kneževića, sa njegovim životom, svjedok odgovara:

Ne znam.

Na pitanje okrivljenog Gudića:

Je li točno da ste u pisanoj izjavi čiji je potpis ovjeren napisali da je Nenad Knežević „nesretnik na smrt pretučen“.

Utvrđuje se da reagira predsjednica vijeća zabranom postavljanja pitanja i odgovora na isto obzirom da branitelj disponira sadržaj pismena koje nije dokaz u ovom kaznenom postupku.

Branitelj skreće pažnju sudu da je u cijelom ranijem postupku predstavnik državnog odvjetništva tvrdio da su ove pisane izjave dokazi, da je iz tog osnova ulagana žalba tvrdeći da se radi o dijelu dokaznog materijala, da je na temelju tih izjava došlo do pozivanja ovih svjedoka, te da se o tome očitovao i Vrhovni sud, te iz toga proizlazi da se svi mogu koristiti sadržajem tih izjava, osim sada branitelj pitanjem.

Na daljnji upit branitelja okrivljenog Gudića upućenog svjedoku u kojem dijelu dvorišta bi se događalo ono što bi Deretić navodio gledajući kroz prozor, svjedok izjavljuje:

Ne znam.

Na daljnji upit može li imenovati neku od osoba koju su tjeroali da uđe u pasju kućicu i laje i osobu koju bi tjeroali da se popne na kućicu i mijauče svjedok odgovara:

Da, sjećam se, to su bili Lalović i Petrović. Radi se o ratnim zarobljenicima. Ovog trenutka samo se njih sjećam. Njih sam osobno vidio. Za Petrovića znam da je kapetan, ali mu se ne sjećam imena. Mislim da je već bio ovdje kao svjedok.

Što se tiče vremena kada je davao iskaz pred ovdje prisutnih gospodinom Squiccimarro u Trebinju svjedok izjavljuje:

U pitanju su mjeseci, a ne neki dulji period. Ne znam točno datum.

Na upit branitelja okrivljenog Botića kakav je bio položaj kreveta u ćeliji kada je Deretić gledao vani kroz prozor svjedok izjavljuje:

Kreveti su bili položeni po tri sa svake strane, lijevo i desno od vrata, time da su išli dužimice od vrata prema prozoru. Ne bih znao reći na kojem mjestu je Deretić bio u trenutku gledanja kroz prozor.

Da nije bilo kreveta mislim da bi se Deretić morao rukama propeti, poskočiti da bi se protegao do prozora.

Što se tiče Oro Milorada znam da je on jučer bio ovdje. Sjećam se da sam ga u zatvoru jednom prilikom vidio. Sa njim se u međuvremenu nisam družio. On je nešto stariji.

Koliko mi je poznato i on je u Trebinju bio dao ovjerenu izjavu, a mislim da se bio ponudio da će njegova supruga to otkucati na mašinu.

Okrivljeni Tonći Vrkić izjavljuje kako stavlja prigovor na iskaz svjedoka te tvrdi da nikakve ženske nije dovodio u zatvor niti je koga udario laktom.

Nakon toga svjedok izjavljuje:

Ja mogu reći kako je jednom prigodom Vrkić došao sa još jednim uniformiranim licem u blok „C“, pa je u jednoj prostoriji upravo na meni isprobavao

jedan ispravljač za struju. Radilo se o uređaju sa utičnicom, a na drugom kraju dvije štupalice koje mi je zakačio za uši i onda je sa tim čovjekom koji je bio sa njim u društvu komentirao kako bi bilo to na meni isprobati. Ustvari, nakon što su to na meni isprobali komentirali su kako je to na mene djelovalo.

Nakon toga okrivljeni Tonći Vrkić izjavljuje:

Ja opet moram ovome prigovoriti i tražim da me svjedok dobro pogleda i kaže jesam li to doista ja na koga on misli. Svjedok se zatim okreće prema okrivljeniku i izjavljuje:

Da, to ste Vi, a na upit kako sam izgledao u ono vrijeme svjedok odgovara:

Pa, moram priznati da ste onda puno bolje izgledali nego danas.

Na pitanje predsjednice vijeća koliko je ćelija bilo s južne strane zatvora svjedok izjavljuje:

Nisam siguran. Mislim da s desne strane je bilo četiri ili pet, ali ne tvrdim da je baš tako. S lijeve strane bilo je kupatilo, a bile su tu još jedna ili dvije ćelije, nisam sasvim siguran.

Na upit člana vijeća je li Deretić onom prigodom kada je gledao kroz prozor gledao na veliko dvorište svjedok potvrđuje da da, na to veliko dvorište, gdje je bio prostor gdje su nas izvodili u šetnju, jer osim tog prostora postojalo je još jedno malo dvorište, koje se nalazi s druge strane. Ja mislim da je Deretić gledao upravo na veliko dvorište iz one ćelije gdje smo se zajedno nalazili. Neke stvari znam, a neke ne znam, pa ne želim tvrditi ono u što nisam siguran. Deretić je kazao da je vidio osobu koja leži krvava na podu, ali nije rekao gdje točno ta osoba leži. Osim te osobe rekao je da vidi i one druge osobe koje su tu osobu tukle.

Ne sjećam se je li postojala neka razlika između prozora u bloku „C“ i onih u drugom dijelu zatvora. Ne znam je li se kroz prozor mogla provući glava. Ja nikada nisam to ni pokušavao. Na prozoru su postojale neke rešetke. Prozori su na visini negdje iznad 2 metra.

Na pitanje okrivljenika Ante Gudića svjedoku, recite koliko dugo sam ja radio u zatvoru, je li cijelo vrijeme Vašeg boravka ili kraće svjedok odgovara:

Ne znam.

Utvrđuje se, nadalje, da u trenutku kada je okrivljenik Ante Gudić postavio prethodno pitanje svjedoku, a prije nego što je ovaj dao svoj odgovor predsjednica vijeća traži od svjedoka da se izjasni je li zna osobu koja mu upućuje pitanje na što svjedok odgovara:

Da, znam to je gospodin Ante Gudić.

Na traženje da se u ovom trenutku očituje je li zna i tko su druge osobe koje sjede iza njega svjedok izjavljuje:

Da, ovo je gospodin Anđelko Botić, pri čemu svjedok pokazuje upravo na tog okrivljenika, a zatim okrećući se prema Davoru Baniću izjavljuje: Ovo je Davor Banić. On mi je negdje izbrisan iz sjećanja po liku, ali sam u novinama pročitao da je to upravo on.

Nadalje, utvrđuje se da na postavljeno pitanje optuženog Gudića svjedok je između ostalog kazao:

Nisam siguran, ali mislim da niste cijelo vrijeme radili dok sam ja bio u zatvoru u Lori. Stražari su se mijenjali i dolazili su novi.

Okrivljeni Ante Gudić izjavljuje da stavlja prigovor na iskaz svjedoka, a posebno u onom dijelu gdje isti navodi da sam ja sudjelovao u zlostavljanju njega i drugih zatvorenih osoba, jer to nije istina. Isto tako prigovaram na onaj dio iskaza u kojem svjedok govori o vremenu mog rada na poslovima zatvorskog čuvara, jer se točno vrijeme mog rada kao zatvorskog čuvara utvrdilo na prvom suđenju, a iste tako i u rješenju Vrhovnog suda RH o ukidanju prvostupanjske presude, a što se može provjeriti u spisu.

Daljnijih pitanja svjedoku nema, te se otpušta iz sudnice.

Pristupa se ispitivanju svjedoka Mićka Koprivice.

SVJEDOK: MIĆKO KOPRIVICA, sin Vukića, rođen 10. ožujka 1971 u Nikšiću, s prebivalištem u Trebinju, Hrupjela bb, po zanimanju trgovac, nesrodan s optuženima, identitet svjedoka provjeren uvidom u njegovu ličnu kartu koja se nakon prezentiranja sudu vraća svjedoku, nesrodan s optuženima, upozoren na dužnost kazivanja istine po čl. 324. i čl. 236. ZKP-a upitan iskazuje:

Ja sam proveo nekih tri mjeseca u zatvoru u Lori i to od maja do augusta 1992. godine. Bio sam i zarobljen na području općine Stolac 14. 05. 1992. godine nakon čega sam bio odveden u Metković, a zatim u zatvor u Loru.

Po dolasku u Loru smješten sam u tzv. blok „C“. U tom bloku proveo sam prvih mjesec-mjesec ipo dana do evidencije od strane Crvenog križa, gdje sam bio skrivan, zlostavljan, mučen od strane stražara i ostalih koji su dolazili u taj zatvor.

Navesti ću o zločinima za koje znam. Tako znam za zločin jednog aktivnog vojnika zv. „Beli orao“. Nisam s njim kontaktirao, ali znam da je tu stradao. Bio je ubijen. Upravo za vrijeme mog boravka to se dogodilo. Na njemu se izivljavao svatko, a onu zadnju noć nakon čega su ga sutradan mrtva iznijeli kod njega su bili meni dobro poznati stražari Ante Gudić i Anđelko Botić. Za tog zarobljenika mogu reći da noću nije spavao već bi puštao krikove, pa smo po tome znali da je živ. Poslije ove noći, o kojoj sam kazao, toga više nije bilo.

Znam također za jedno ubojstvo civila iz Splita. Čovjek je bio priveden u Zatvor u Loru. To smo vidjeli jer smo se zatekli u krugu kada je bio doveden. Sjećam se da je došlo do nekog incidenta, a to nisam vidio. Naime, u tom momentu vraćaju nas sve u ćelije. Poslije saznajemo kako su tog čovjeka uhvatili, čuli smo, a neki su i vidjeli krikove i mučenje tog čovjeka. To se tragično završilo.

O zlostavljanju mene osobno također mogu nešto reći. Tu su prednjačili Tomo Duić, Ante Gudić, Anđelko Botić, Giljo, Giljanović i Doždor. Ta imena su mi ostala dobro poznata. Svakodnevno sam bio prebijan i mučen elektrošokovima, fizički i palicama. Od svega toga zadobio sam povrede i imam posljedice. Ne znam ništa više o stradavanju civila u Zatvoru u Lori.

Na upit tužitelja od koga su ih skrivali i gdje svjedok izjavljuje:

Skrivali su nas od Međunarodnog Crvenog križa i to u jednu obližnju kulu. Inače, u taj dio zatvora u kojem smo se mi nalazili nisu ni dolazili predstavnici Crvenog križa. U taj dio zatvora dolazilo se preko posebnog ulaza. Nakon što smo bili evidentirani od MCK više nismo bili sklanjani u onu kulu.

Na upit kako zna imena osoba koje je prethodno spominjao svjedok izjavljuje:

Znam po tome jer su međusobno komunicirali. Inače, dvojica mojih drugova koji su bili zarobljeni, a zatvoreni prije mene stradali su u tom zatvoru. Ustvari, jedan je stradao u zatvoru, a jedan u putu do Lore. Bili su Milivoj Čučaga i Duško Jelić. Mislim da je Čučaga stradao u Pločama, a Jelić u zatvoru u Lori.

U bloku „C“ bio sam do vremena kada sam bio evidentiran od MCK, a onda prelazim u onaj dio zatvora gdje je bilo kreveta. Tu sam zadržan za neki period, ali ne mogu reći koliko dugo, nakon čega sam bio opet vraćen u blok „C“. Inače, ono stradavanje civila dogodilo se u vrijeme kada sam bio u onom drugom bloku, a ne u „C“.

Kada me pitate za krevete mogu reći da u bloku „C“ nije bilo kreveta, već smo ležali na podu. Isto tako, činili smo nuždu u ćeliji gdje smo bili u bloku „C“. Tek pošto smo bili evidentirani i prebačeni ovo stanje se promijenilo.

Na daljnji upit tužitelja je li Tomo Duić cijelo vrijeme bio u zatvoru svjedok izjavljuje:

Koliko se sjećam njega je jedno vrijeme zamijenio upravitelj Frano Grančić. Upravo je to vrijeme koje bih mogao pohvaliti u smislu da nije uvijek bilo tako loše. Naime, dok je bio Frano Grančić mi nismo imali neke veće probleme. Kada sam govorio o stradavanju onog civila onda mogu specificirati da je to svakako bilo prije dolaska Frane Grančića na mjesto upravitelja. Grančić je ostao u Lori vrlo kratko vrijeme, po mojoj procjeni svega 10-15 dana. Ne znam je li se nakon toga vratio Duić. Mislim da se opet pojavljuje, ali nisam siguran je li ponovno dolazi na mjesto upravitelja.

Upravo nakon odlaska Grančića ja sam doživio najstrašnju noć u Lori kada me je Ante Gudić prebio tako da mi je polomio šest rebara. Na traženje tužitelja svjedok se okreće prema okrivljenicima kako bi se očitovao je li nekog od prisutnih poznaje, pa ukazuje imenom i prezimenom na okrivljenike Anđelka Botića i Antu Gudića nakon čega pokazujući na Tonča Vrkića navodi: „Ovo je bio zamjenik upravitelja zatvora koji me je spašavao više puta od tortura“. Za ovu četvrtu osobu ne mogu više ništa reći. Tu osobu ne poznajem.

Na pitanje tužitelja je li mu se povodom poziva za ovo suđenje netko javljao i sa njim kontaktirao svjedok izjavljuje:

Meni se doista netko javio putem mobitela. Rečeno mi je da mi se nudi neki novac kako bih odustao od svjedočenja u ovom postupku. Ne znam tko mi se javio, ali iza toga mislim da je stajao upravnik zatvora Toma Duić.

Na traženje tužitelja kako zna da bi iza toga stajao Toma Duić svjedok izjavljuje:

Upravo taj čovjek koji mi se javio putem mobitela i ponudio bi li za novčanu nadoknadu odustao od svjedočenja kazao je da iza te ponude stoji Toma Duić. Meni do toga nije bilo stalo i odbio sam ponudu, a broj mobitela koji mi se javio na moj broj nisam sačuvao niti sam ovaj slučaj bilo kome prijavio. Ne bih mogao odrediti po govoru onog muškog glasa koji mi se javio na mobitel iz kojeg dijela teritorijalno bi ta osoba mogla biti.

Na pitanje branitelja okrivljenog Duića u kojoj ćeliji se nalazio nakon što je bio prebačen iz bloka „C“ u drugi dio zatvora svjedok navodi:

Bio sam u zadnjoj ćeliji desno. Tu je bilo nas četvero, tj. po dva kreveta sa svake strane. Konkretno sa mnom u ćeliji bili su Gerun, Mirko Bjelica i Veso Deretić. Kreveti su bili postavljeni na sprat, time da sam ja koristio onaj krevet desno dolje. Ne mogu reći koji krevet je koristio Veso Deretić i ovi ostali. Na ćeliji je bio prozor koji je gledao na krug za šetnju. Mislim da na prozoru uopće nije bilo stakla, već samo rešetke. Ja nisam gledao kroz prozor kada se događalo ono što sam pričao o civilu. Znam da je netko od nas u ćeliji gledao kroz prozor. Mislim da je to bio Gerun. Ja sigurno nisam. Ovaj koji je gledao vani pričao je o tome što vidi i tko onu osobu tuče, ali ja nisam u stanju to danas ovdje ponoviti što je on kazao.

Što se tiče Tome Duića mogu reći da je, koliko se sjećam, bio cm, srednje visine, ne baš krupan. Mislim da je mogao imati nešto preko 30 godina. Ja nisam među zatvorenicima vidio žene, djecu ili starce, ali se sjećam da je jedan civil ostao u zatvoru nakon što smo mi išli. Ja sam u zatvoru vidao još civila. Posebno se sjećam jednog iz Čapljine. Nastojim se sjetiti njegovog imena. Bilo je i hrvatskih vojnika u zatvoru. Bili su zatvarani od strane Vojne policije.

Na pitanje branitelja okrivljenog Vrkića je li ovo prvi iskaz koji daje u svezi s događanjima u Lori svjedok izjavljuje:

Nije, više puta sam davao svoj iskaz. Između ostalih davao sam i iskaz hrvatskim istražiteljima. To je bilo baš zadnji put kada sam davao iskaz i to u Trebinju. Ne znam kako se taj istražitelj zove. Kada me pitate je li možda ovdje čini mi se da je.

Konstatira se da svjedok pokazuje prstom na člana sudskog vijeća, suca Damira Primorca, a nakon toga obraćajući se sudskom vijeću navodi:

Mogu li se ispraviti, pa pošto mu predsjednica vijeća daje potvrđan odgovor svjedok navodi:

Kada bolje pogledam moram reći da mi se čini da sam pogriješio. Ne mogu se očitovati je li ovdje ona osoba koju sam imao u vidu.

Na upit poznaje li Tonća Majića svjedok izjavljuje:

Poznajem tu osobu. Sa njim sam razgovarao, ali ne mogu kazati kada sam zadnji put sa njim kontaktirao. Kada me pitate je li mi dostavio kakve materijale ili novinske isječke mogu reći:

Meni nije.

Razgovarali smo inače o ovom suđenju. Istina je i to da sam ja u Trebinju davao jednu izjavu Tonću, a ne znam gdje je točno to bilo, ili u prostorijama Crvenog križa ili kući.

Na upit ima li kakvih problema sa pamćenjem svjedok izjavljuje da nema.

Upitan kada je vidio onog civila za kojeg je kazao da ga je vidio kada je bio u šetnji svjedok izjavljuje:

Bilo je to u popodnevnim časovima. Ne znam koliko sati. Možda 4-5 sati popodne.

Kada sam spominjao incident mislio sam na to da je bila neka frka. To je svakako bilo isti taj dan i to poslije nego sam vidio onoga civila.

Na upit kako zna da je tog dana civil bio doveden, svjedok izjavljuje:

Pa vidio sam kada je došao preko onog glavnog ulaza.

Ona frka o kojoj sam govorio svakako je bila nakon one registracije koja je uslijedila od MCK.

Na upit je li poznaje neke osobe imenom Mirko Šušak, Lazo Ostojić, Branko Borović, Tomo Krivić, Rade Krivić, Uglješa Bulović, Duško Galić, Jovo Prkut, Miloslav Katalina, Đorđe Katić, Nenad Knežević i Gojko Bulović, svjedok izjavljuje:

Od svih tih osoba poznato mi je ime Uglješa Bulović, ali ne znam na što me asocira. Za Nenada Kneževića također mogu reći da mi je to ime poznato. Mislim da se radi o osobi koja bi stradala u Lori, ali ne znam ništa pobliže o tome. Za Gojka Bulovića siguran sam da je bio zatvorenik. Imena ostalih navedenih osoba ništa mi ne znače.

Na upit branitelja okrivljenog Banića koje doba dana je bilo kada je Gerun gledao kroz prozor svjedok izjavljuje:

Sve je to bilo negdje oko četiri ili pet sati popodne.

Ne znam točno dan kada sam evidentiran od MCK. Vjerujem da je to isti dan kada je bio evidentiran i Bjelica Mirko. U vrijeme zarobljavanja pripadao sam teritorijalnoj obrani vojske Jugoslavije.

Na upit braniteljice okrivljenog Bungura tko ih je vratio u ćeliju onom prigodom kada je došlo do incidenta, kako je naveo, svjedok izjavljuje:

Vratili su nas stražari, ali ja ne mogu da se sjetim koji od njih konkretno. Oni koji su bili u smjeni. Ono što sam govorio da je Gerun gledao kroz prozor bilo je nakon što smo mi vraćeni u ćelije.

Na upit jesu li se on i ostali svjedoci pozvani za ovo suđenje sastajali kod nekoga od njih i dogovarali o tome kako će svjedočiti svjedok izjavljuje:

Mi se jesmo sastajali i razgovarali smo o tome što se sjećamo vezano za događanja u Lori, ali se nismo dogovarali što ćemo i kako svjedočiti.

Na upit je li mu ona osoba koja mu se javila na mobitel nudeći novac za uzvrat da odustane od svjedočenja nudila kakvu garanciju da će održati svoju riječ ako na to pristane svjedok izjavljuje:

Ne, nikakva garancija nije tražena, razgovor je odmah bio završen pošto sam odbio ponudu. Ne mogu reći na koji broj me je pozvala osoba. Ja više nemam taj broj kartice. Uništio sam ga odmah nakon toga. Karticu sam bio kupio na kiosku. Kartica je s pozivom na 065. Ja sam o tome govorio mojim kolegama i nikome drugome. Posebno novinarima nisam o tome govorio.

Na pitanje branitelja okrivljenog Gudića kada je bio onaj događaj vezano za usmrćenje osobe „Beli orao“ svjedok izjavljuje kako mu se danas čini da je to bilo u petom mjesecu 1992. godine, tj. u vrijeme kada je on bio još u bloku „C“.

Na upit kako zna da je upravo stražar Gudić bio jedan od zadnjih koji je ušao u sobu tog „Belog orla“, svjedok izjavljuje:

Pa, taj mladić je bio u ćeliji preko puta nas. Ja nisam morao lično da vidim da je stražar Gudić ušao u njegovu sobu, ali znam da je tako, jer nije imao tko drugi, s

obzirom da je Gudić tada bio u smjeni. Svjedok zatim dodaje kako nije siguran da je i Botić tada bio s Gudićem.

Zatim izjavljuje:

Što se tiče drugih stražara koji su također dolazili prisjećam se da je to bio Rambo Perišić, te njegov brat, a sjećam se da nas je i Sulejmanović obilazio i isto maltretirao.

Na upit koja je njegova spoznaja što se dogodilo s ovim čovjekom, civilom za kojeg je naveo da je tragično završio svjedok navodi:

Moja spoznaja je da je on tog dana umro.

Na upit gdje se odvijala ona frka kako se izrazio svjedok navodi:

To se događalo na stepeništu koje vodi iz kruga za šetnju u zgradu.

Na upit kada se dogodio onaj slučaj sa njim osobno kada bi mu bilo polomljeno šest rebara svjedok odgovara:

Ne mogu se sjetiti datuma, ali je to bilo u onom drugom dijelu zatvora, ne u bloku „C“.

Na upit okrivljenog Gudića koliko dugo je Tomo Duić radio kao upravnik nakon one frke koju je spominjao svjedok odgovara:

Ne mogu se sjetiti.

Ni uz najbolju volju ne mogu se sjetiti koliko dugo je Grančić bio na mjestu upravnika zatvora.

Okrivljeni Ante Gudić zatim izjavljuje:

Dajem prigovor na iskaz svjedoka, a posebno na onaj dio gdje isti navodi da sam ja sudjelovao u zlostavljanju njega i drugih zatvorenih osoba, a posebno u ovom dijelu u kojem smo raspravljali jer ja nisam radio u zatvoru u vrijeme kada je upravnik bio spomenuti gospodin Grančić, a naročito nisam radio u zatvoru kada je isti smijenjen, a navodno vraćen Tomo Duić. Točno vrijeme mog rada u zatvoru stoji u sudskom spisu, kao što sam već izlagao do sada.

Daljnijih pitanja svjedoku nema, pa se otpušta iz sudnice.

Vijeće donosi

rješenje

Glavna rasprava se prekida do sutra, 23. studenog 2005. godine u 09,00 sati, što stranke primaju na znanje.

Dovršeno u 15,00 sati.

ZAPISNIČARKA:

IVANA JURAŠIN

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

SPOMENKA TONKOVIĆ